

Tavşanın Görünmez Şemsiyesi

Ebru Mina TOMURCUK

Tavşanın Görünmez Şemsiyesi

Ebru Mina TOMURCUK

Güneşli bir sabah, mavi tulumlu küçük, krem rengi bir tavşan çayırda seke seke ilerliyordu. Uzun kulakları dimdik duruyor, pembe burnu taze çimen kokusuyla seğiriyordu. Aniden durdu. Orada, bir çalının içinden kıvrık bir sap çıkıyordu. Bir şemsiye sapına benziyordu ama üstünde hiçbir şey yoktu. Tek bir parça kumaş bile yoktu. Sadece boş hava.

Tavşan elini uzattı ve küçük patilerini sapın etrafına doladı. Sap pürüzsüz ve serindi. Onu başının çok üstüne kaldırdı. Yine de görecekt hiçbir şey yoktu. "Görünmez bir şemsiye!" diye fısıldadı. Büyük kahverengi gözleri parladı. "Bir düşün! Onu her yere taşıyabilirim ve kimse orada olduğunu bile bilmez. Bütün çayırın en şanslı tavşanı ben olacağım."

Bütün sabah görünmez şemsiyeyi taşıdı, sapını gururla tuttu. Onu kelebeklere gösterdi ama kelebekler sadece kanat çırpıp uçu. Onu çekirgelere gösterdi ama onlar sadece omuz silkti. "Görünmez!" diye açıkladı tavşan. "Özel yanı bu!" Ama kimse etkilenmiş görünmüyordu. Tavşanın kabarık beyaz kuyruğu biraz sarktı. Birinin şemsiyesinin ne kadar harika olduğunu görmesini istiyordu.

Tam o sırada, kocaman gür kuyruklu ve minik yuvarlak gözlüklü bir sincap ağaçtan aşağı atlayarak geldi. Yeşil bir yelek giymişti ve renkli kurdeleler, boncuklar ve kâğıt çiçeklerle dolu bir çanta taşıyordu. "Orada ne var?" diye sordu, başını yana eğerek. Tavşan sapı kaldırdı. "Görünmez bir semsiye!" dedi. Sincabın kehribar rengi gözleri kocaman açıldı. "Görünmez mi? Orada olduğunu nasıl anlıyorsun?"

Tavşan bir an düşündü. "Şey, sapı hissedebiliyorum," dedi. "Ve orada olduğuna inanıyorum." Sincap yaramaz gülümsemesini gösterdi. "İnanmak güzel," dedi, "ama onu görünür hale getirmeye ne dersin? O zaman herkes görebilir!" Çantasını açtı. "Tam da buna uygun bir şeyim var. Süslemeler!" Tavşan sevinçle zıpladı. "Evet! Herkes fark edebilsin diye onu süsleyelim!"

İşe koyuldular. Sincap uzun kırmızı bir kurdele çıkarıp sapın tepesine bağladı. "İşte!" dedi. "Artık bir bayrağı var." Tavşan sapı tutarken sincap boşluğun üzerine parlak boncuklardan bir dizi serdi. Boncuklar güneş ışığında parıldadı. "Harika!" dedi tavşan. Sonra kenarlara kâğıt çiçekler yapıştırdılar. Süslemeler havada asılı duruyor gibiydi.

Bitirdiklerinde görünmez şemsiye kırmızı kurdeleler, parlak boncuklar ve rengârenk kâğıt çiçeklerle kaplıydı. Havada süzülen bir bahçe gibi görünüyordu. "Artık herkes onu görecek!" diye sevindi tavşan. Birlikte çayırda yürüdüler ve diğer hayvanlar başlarını çevirdi. "Şuna bak!" dedi bir kirpi. "Ne tuhaf ve harika bir şey!" Tavşan çok gururlandı. Görünmez şemsiyesi sonunda fark ediliyordu.

Ama sincap düşünceliydi. Gözlüğünü burnunun üstüne itti. "Çok güzel görünüyor," dedi, "ama işe yarıyor mu? Bir şemsiyenin seni kuru tutması gerekir. Test etmeliyiz." Tavşan gökyüzüne baktı. Hâlâ güneşliydi. "Test mi? Nasıl?" diye sordu. Sincap ufuktaki kara bulutu işaret etti. "Yakında yağmur yağacak," dedi. "Bakalım şemsiyen yağmuru engelliyor mu."

Tavşan pek emin değildi. "Ama o görünmez," dedi. "Belki farklı çalışıyordur." Sincap başını salladı. "Deneyene kadar bilemeyiz," dedi. "Test etmek bunun içindir." Böylece beklediler. Kara bulut yaklaştı ve rüzgâr esmeye başladı. Tavşan sapı sıkıca tuttu. Sincap yanında durup gökyüzünü izledi. "Hazır ol," dedi. "Yağmur geliyor!"

İlk yağmur damlaları düştü. Tıp, tıp, tıp. Tavşanın kulaklarına kondu. Burnuna kondu. Mavi tulumuna kondu. Tavşan semsiyeyi daha yükseğe kaldırdı ama yağmur yağmaya devam etti. Süslemeler sarktı ve damladı. Kâğıt çiçekler sırlıslam oldu. Tavşan sincaba baktı. "İşe yaramıyor!" diye bağırdı. "Yağmur içinden geçiyor!"

Sincap gülmedi. Sapın üstündeki boşluğa nazikçe dokundu. "Görüyorsun," dedi sevecenlikle, "süslemeler güzel ama yağmuru durduramazlar. Seni kuru tutması için şemsiyenin gerçekten orada olması gerekir." Tavşanın uzun kulakları sarktı. "Yani görünmez şemsiyem sadece... hiçbir şey mi?" Sincap patisini omzuna koydu. "İyi bir fikirdi," dedi. "Sadece pratik olarak test edilmesi gerekiyor."

Tavşan yavaşça başını salladı. "Haklısın," dedi. "Ona inandım ama inanmak yeterli değil. Test ettik ve artık biliyoruz." Sincap gülümsedi. "Ve şimdi yeni bir plan yapabiliriz!" Çantasını yeniden açtı. "Biraz büyük yaprak ve biraz ipim var. Birlikte gerçek bir şemsiye yapabiliriz. Görebileceğimiz, dokunabileceğimiz ve test edebileceğimiz bir şemsiye." Tavşanın gözleri parladı. "Gerçek bir şemsiye! Hadi yapalım!"

Büyük yeşil yapraklar topladılar ve sağlam bir çubuğa iple bağladılar. Sincap, yağmurun kayıp gitmesi için yaprakları nasıl üst üste koyacağını gösterdi. Birlikte çalıştılar, yağmur burunlarına damladıkça güldüler. Bitirdiklerinde yaprak semsiyeyi başlarının üstünde tuttular. Yağmur yapraklara tıptırdadı ama tek bir damla bile onlara ulaşmadı. "İşe yarıyor!" diye bağırdı tavşan. "Gerçekten işe yarıyor!"

Sincap döndü, gür kuyruğu yağmur damlalarını savurdu. "Test ettik ve geçti!" diye sevindi. Yaprak şemsiyenin altında sıcacık ve kuru durdular, yağmur her yana yağdı. "Biliyor musun," dedi tavşan, "görünmez şemsiyem eğlenceli bir fikirdi ama pek de iyi bir fikir değildi." Sincap güldü. "İyi fikirlerin test edilmesi gerekir," dedi. "Gerçekte neyin işe yaradığını böyle öğreniriz."

Yağmur durdu ve gökyüzünde bir gökkuşağı belirdi. Tavşan ve sincap bir kütüğün üstüne oturup atıştırmalık paylaştılar. "Fikrimi test etmeme yardım ettiğin için teşekkürler," dedi tavşan. "Bugün önemli bir şey öğrendim." Sincap başını salladı. "Ve birlikte daha da iyi bir şey yaptık," dedi. "Bizi gerçekten kuru tutan bir şey." İkisi de yaprak şemsiyelerine baktı ve gülümsedi.

O günden sonra tavşan, fikirlerine inanmadan önce onları hep test etti. Görünmez şemsiyenin sapını bir hatıra olarak rafında sakladı. Bazen ona bakar ve kıkırdardı. "İyi fikirlerin pratik olarak test edilmesi gerekir," derdi. Ve ne zaman yağmur yağsa, o ve sincap yaprak şemsiyelerini paylaşır, sıcacık ve kuru kalır, güzel süslemelerin yeterli olmadığını öğrendikleri günü gülerek anarlardı.